

da har jeg ofte nok havt Leilighed til at omtale dem, til at jeg atter idag skulde komme ind paa Spørgsmaalet om dem. Jeg troer fremfor Alt, at det vilde være muligt at gjøre Byrden lettere ved en billigere og retfærdigere Ordning deraf. I hvor Meget jeg end maa være uenig med ærede Medlemmer, der talte igaar, glæder jeg mig ved deres anbefaling af en Indkomstskat, som især skulde tynges paa Formuen, paa de mere Behavende. Og jeg beklager, at vi ikke iaar faae mere Hjælp i denne Retning fra Regjeringen, hvorved jeg ikke saa meget sigter til Finantsministeren som til Indenrigsministeren. Jeg troer, at Mange dele den Anskuelse, at vi her ikke let kunne komme til noget endeligt godt Resultat, medmindre vi slaae den communale Stat sammen med Statskatten, og derfor retter jeg navnlig en Beklagelse til Indenrigsministeren for, at der ikke allerede iaar fra hans Side er gjort Skridt til en ny Communalbeskatning, saaledes at vi ved Hjælp af en directe almindelig Skat kunde komme til et virkelig godt Resultat baade med Hensyn til Reformer i Beskatningen og med Hensyn til den finansielle Balance. For imidlertid at vende tilbage til Spørgsmaalet om, hvad vi da i det Hele taget skulle vælge, selv naar vi have det ubehagelige Valg mellem Skat og finansiell Tilbagegang, maa jeg ligefrem erklære, at jeg ubetinget vil vælge Skat, hvor ubehageligt det end er, og hvor haardt det end er ligeoverfor Befolkningen; men naar Spørgsmaalet staaer saaledes, antager jeg det for min Pligt hellere at lægge Byrden over paa Nutiden, end at kaste den fra os nu og forringe Nationens Stilling i Fremtiden. Tilbagegang i finansiell Status er sikker Forringelse for Fremtiden, men med Skat forholder det sig anderledes; her er det ikke sikkert, at samme Forringelse vil finde Sted, eller rettere, det er sikkert, at Skatteydelse kun tildeels tages fra Fremtiden, tildeels bæres af Nutiden. Hvad en stor Deel af Skatten angaaer, med Hensyn til mange af de Beløb, som paa denne Maade komme ind i Statskassen, er det ganske vist det Samme, som om de ligefrem vare tagne af Statshuusholdningen; de forhindre Borgeerne fra at fremme Fremtidens Udvikling, og jeg er især

der saagodt som Nogen, at det ligejaavel er Borgeerne som Staten, der skabe Fremtiden, at det da er ligegyldigt fra Statens eget Standpunkt, paa hvad Maade Fremtiden skabes. Men der er paa den anden Side Meget, der undrages en eller anden øieblikkelig Nydelse; det er tildeels Tilfældet, at Folk f. Ex. maae gjøre Afkald paa Tobak eller hvilket som helst andet mindre Nødvendigt. Kort sagt, det er noget Diebliffligt, som dog kun tildeels er et Tab for Fremtiden, og som staaer i Modsetning til den simple, ligefremme Forringelse af Statens Balance. — Jeg har ikke kunnet undlade her atter at drage disse Momenter frem for atter at gjentage, at jeg iaar ikke blot har hørt det, der i mine Dine er finansiell Vetsindighed, hos enkelte Medlemmer, men at jeg endogsaa har hørt Finantsministeren gjøre Afkald paa at bringe Statens Finantser i Fremgang. Finantsudvalget har udtalt det Modsatte, og jeg skulde dog mene, at vi Repræsentanter snarere ere kaldede til at see hen paa de Byrder, som umiddelbart hvile paa Skatteyderne. Forrige Aar fandt vi os dog forpligtede til at gjøre Fremgang, og vi anløge den Fremgang, som det kunde være passende at gjøre Forslag om, til 1 Million. Den ærede Finantsminister, hvem det nærmest paahviler at varetage Statens Løb, har iaar stillet sig paa et andet Standpunkt, han har været tilfreds med den simple Balance, der var tilvebragt, og har opgivet Fordringen om finansiell Fremgang.

Finantsministeren: Jeg anseer det ikke for rigtigt at opholde den ærede Forsamling med det saa at sige personlige Mellemværende, der er mellem det ærede Medlem for Kjöbenhavns Amts 3die Valgtreds (M. Hage) og mig. (M. Hage: Det er opgjort.) Det er ikke ganske opgjort fra min Side, men jeg skal endnu blot tillade mig at udtale, at jeg ikke har overhørt, at det ærede Medlem sagde, at det ogsaa ved Finantslovens Forelæggelse isjor havde været forudsat, jeg tilføier: og udtrykkelig af mig udtalt, at der vilde komme extraordinaire Bevillinger for Krigsministeriet; men jeg benægter hans Ret til desuagtet og ligeoverfor min Erklæring iaar, at Finants-